

Arrest

nr. 230 777 van 23 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, op 12 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat C. DETHIER *loco* advocaat J. WOLSEY en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 juli 2018 België binnen en verzoekt op 6 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 12 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een moslim van Arabische origine en een geregistreerd vluchteling van 1948 bij UNRWA te zijn. U bent afkomstig van het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh, Libanon, waar u van uw geboorte tot aan uw vertrek in uw ouderlijk huis in Souq Al-Khodra verbleef. U volgde de beroepsopleiding handel en boekhouding en beëindigde uw hoger middelbare studies in 2018. In 2018 werkte u gedurende een periode van drie maanden als ober in een restaurant.

Begin februari 2018 stond u op een dag buiten naast uw woning toen u aangesproken werd door M. A. (...), de zoon van A. A. (...), de verantwoordelijke van 'Osbat Al-Ansar'. Hij vroeg waarom u zijn vriend kwaad gemaakt had en hij begon u vervolgens te beledigen en met zijn platte hand op uw nek te slaan. U duwde hem, waarop hij begon te roepen en u ervan te beschuldigen dat u de religie en god beledigd had. Hoewel dit niet waar was, deed hij dit enkel zodat de omstaanders aan zijn kant zouden staan. De omstaanders, waaronder verschillende leden van Osbat Al-Ansar en andere islamitische groeperingen, kwamen vervolgens naar u en begonnen u te slaan. U werd aangehouden door Osbat Al-Ansar en vervolgens met de auto meegenomen naar hun gebouw in Ein El-Hilweh. U werd vastgehouden in een kamer, maar tijdens uw detentie heeft u niemand gezien en is niemand naar u gekomen. Na een dag werd u 's nachts opnieuw vrijgelaten, waarna u onmiddellijk terug naar huis ging en u uw ouders inlichtte over wat er gebeurd was. Na uw vrijlating probeerde u overdag zo weinig mogelijk thuis te zijn en niet op straat te komen. In de periode volgend op uw vrijlating gebeurde er niets meer, waardoor u dacht dat het enkel een eenmalig incident was en het probleem voorbij was. Eén à anderhalve maand na uw vrijlating, ongeveer midden maart 2018, waren leden van Osbat Al-Ansar naar u thuis gekomen op zoek naar u. U was op dat moment niet thuis, maar tegen uw vader hadden zij gezegd dat u met A. S. (...) moest gaan praten om het probleem op te lossen. In totaal waren zij zo'n drie à vier keer bij u thuis langsgekomen, maar u was gelukkig nooit aanwezig. Na de derde of vierde keer besloten jullie het probleem te gaan melden bij de Palestijnse veiligheidsdienst. Zij registreerden uw klacht, maar verder veranderde er niets. Drie à vier dagen later kwam Osbat Al-Ansar opnieuw naar uw huis, deze keer 's nachts, maar opnieuw was u niet thuis. U verbleef destijds immers zoveel mogelijk buiten het kamp. Ook hierna kwamen ze u nog meermaals bij u thuis zoeken. Hoewel de leden van Osbat Al-Ansar het nooit met zoveel woorden tegen u hadden gezegd, bent u ervan overtuigd dat dit hun tactiek was om u te rekruteren. Door u bij hen aan te sluiten zouden uw problemen met hen stoppen en zouden zij u kunnen beschermen tegen andere groeperingen. Door angst te zaaien proberen zij zoveel mogelijk macht over het kamp te krijgen. Ook na uw vertrek uit Libanon waren ze nog bij u thuis langsgekomen.

Kort nadat uw problemen met Osbat Al-Ansar begonnen waren, werd u bovendien ook met een mes benaderd door I. A. (...). Zijn oom, A. A. A. (...), is een lid van Fatah maar heeft ook een eigen groepering. I. (...) had gehoord van uw problemen met Osbat Al-Ansar en probeerde u bang te maken en te chanteren zodat u lid zou worden van de groepering van zijn oom; indien u zich bij hun groepering zou aansluiten zou u immers bescherming krijgen tegen Osbat Al-Ansar. U kon echter ontkomen omdat een zekere Ibrahim, die gezien had dat zij u aanvielen en onrecht aandeden, met zijn pistool tussenbeide was gekomen. Omwille van bovenstaande problemen besloot u Libanon uiteindelijk te verlaten. U verliet Libanon op 5 juli 2018 en reisde op legale wijze met het vliegtuig naar Ethiopië. Van daar ging u met het vliegtuig naar Brazilië en vervolgens naar Bolivia. Hierna keerde u terug naar Brazilië om van daar het vliegtuig te nemen naar Spanje. Van Spanje reisde u vervolgens met de auto verder naar België. U kwam hier aan rond 15 juli 2018 en diende hier op 6 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en bewijs van woonst. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: een UNRWA-kaart, document betreffende verblijf in Spanje, een kopie van uw paspoort, een kopie van het paspoort van uw vader en moeder, een medisch attest betreffende uw moeder, een attest van de Palestijnse veiligheidsdiensten en foto's betreffende de schade aan uw woning.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo legt u uw UNRWA-registratiekaart voor, geeft u aan een geregistreerd vluchteling van '48 bij UNRWA te zijn, naar UNRWA-scholen te zijn gegaan en medische hulp te hebben gekregen van UNRWA (CGVS, p. 4 en 9-10). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst roept de door u geschetste gang van zaken heel wat vragen op. Aangezien u overtuigd bent dat uw belagers u wilden rekruteren bij Osbat Al-Ansar, is het echter hoogst bevreemdend dat zij u na uw ontvoering opnieuw vrijlieten (CGVS, p. 13-15 en 20). Indien uw belagers daadwerkelijk wilden dat u zich zou aansluiten bij Osbat Al-Ansar, is het weinig aannemelijk dat zij u na uw ontvoering opnieuw vrij zouden laten. Door u opnieuw vrij te laten gaven uw belagers u immers de kans om enerzijds de autoriteiten en veiligheidsdiensten in te lichten over hetgeen er gebeurd was en anderzijds zelf te vluchten nog vooraleer u iets voor hen had moeten doen. Het zou dan ook logischer geweest zijn moesten uw belagers u meteen gedwongen hebben om met hen samen te werken en activiteiten voor hen uit te voeren, zonder u eerst te ontvoeren, vervolgens vrij te laten en u de kans te geven op de vlucht te slaan. Daarenboven roept ook de handelswijze van Osbat Al-Ansar vragen op. Hoewel u ervan overtuigd bent dat zij u wouden rekruteren omdat dit een bekende rekruteringsstactiek van M. A. (...) en Osbat Al-Ansar was, zouden zij dit nooit met zoveel woorden tegen u gezegd hebben (CGVS, p. 13-15 en 20). Het is echter hoogst bevreemdend dat zij u nooit simpelweg gevraagd hadden om u bij hen aan te sluiten of met hen samen te werken, zij konden op voorhand immers niet weten of u hun aanbod zou aanvaarden of afwijzen. Het had immers net zo goed gekund dat u in een dergelijk geval gewoon op hun aanbod zou zijn ingegaan. Dat zij zoveel moeite zouden doen om u te rekruteren zonder dit persoonlijk aan u kenbaar te maken is weinig plausibel. Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste verloop van de feiten doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast beweert u ook dat Osbat Al-Ansar meerdere keren naar uw woning zou zijn gekomen, op zoek naar u, en zij telkens tegen uw familie zeiden dat u met A. A. (...) moest gaan praten, aangezien u tijdens hun bezoek nooit thuis was (CGVS, p. 13 en 19). Het is echter bijzonder eigenaardig dat wanneer zij bij u thuis langskomen zij enkel tegen uw familie zeiden dat u met A. A. (...) moest gaan praten, maar zij uw familie verder op geen enkele manier onder druk gezet zouden hebben om u terug te vinden. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat, als een groepering als Osbat Al-Ansar u daadwerkelijk zocht, zij uw familie in een dergelijk geval meer onder druk zou zetten om u terug te vinden of om er daadwerkelijk voor te zorgen dat u zich bij hen zou gaan aanmelden. Dat een

groepering als Osbat Al-Ansar zich telkens eenvoudigweg door uw familie zou hebben laten afschepen nadat zij zeiden dat u niet thuis was, is hoogst onwaarschijnlijk en ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Eveneens geeft u aan dat er geen specifieke reden is waarom Osbat Al-Ansar u wou rekruteren, maar dat zij iedere jonge man die niet verbonden is aan een of andere partij willen rekruteren om zo meer leden te kunnen krijgen (CGVS, p. 20). In dat opzicht is het echter volstrekt onverklaarbaar dat zij uw broer M. (...) gewoon met rust lieten. Hiernaar gevraagd beweert u dat ze enkel op u focussen, ze meer van u kunnen profiteren als u zich bij hen zou aansluiten, uw broer pas 18 jaar geworden is en zij hem misschien in de toekomst zullen proberen rekruteren (CGVS, p. 20). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Aangezien u zelf beweerde dat zij iedere jongeman die niet verbonden is aan één of andere partij wilden rekruteren om meer leden te kunnen krijgen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij evenzeer uw broer zouden proberen te rekruteren of dit toch minstens geprobeerd zouden hebben vanaf het moment dat zij u niet meer bij u thuis terug konden vinden. Eens te meer daar uw broer ook op hetzelfde adres als u verbleef en daar momenteel nog steeds verblijft (CGVS, p. 5). Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste asielrelaas doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts zou Osbat Al-Ansar na uw vertrek uit Libanon nog één keer bij uw ouders langsgekomen zijn om naar u te zoeken, maar hoorden u en uw familie na uw vertrek uit Libanon verder niets meer van de groepering die u bedreigde (CGVS, p. 19 en 21-22). Dat uw belagers ondanks uw beweerde vrees geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Eens te meer omdat uw ouders tot op heden gewoon op hetzelfde adres, het adres waar u zelf ook altijd woonde, zijn blijven wonen (CGVS, p. 4 en 6).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen met Osbat Al-Ansar. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan deze problemen met Osbat Al-Ansar, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met I. A. (...). De rekruteringspoging en chantage van I. A. (...) zouden immers een rechtstreeks gevolg zijn van de door u aangehaalde problemen met Osbat Al-Ansar (CGVS, p. 13 en 20-21).

Vervolgens dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft het attest van de Palestijnse veiligheidsdiensten dient te worden opgemerkt dat het hier enkel een kopie, én geen origineel stuk, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kunnen worden nagegaan. Een dergelijk document kan door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en draagt aldus een zeer geringe bewijswaarde. Hierbij dient bovendien ook opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een asiolverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat dit document op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Wat betreft het medisch attest van uw moeder en de foto's van de schade aan uw woning omwille van de veiligheidssituatie in Ein El-Hilweh (CGVS, p. 10), dient te worden opgemerkt dat deze documenten geenszins een bewijs vormen voor de door u aangehaalde problemen in Libanon. De door u voorgelegde foto's tonen bovendien niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze werden gemaakt. Foto's hebben überhaupt maar een geringe bewijswaarde.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de

verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, herkomst, familie en verblijf in Spanje aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Vooreerst dient er naar uw persoonlijke situatie gekeken te worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u een degelijke opleiding hebt genoten, zo heeft u immers uw hoge middelbare studies afgerond in handel en boekhouding aan een privéinstituut. Daarnaast heeft u ook al enige professionele ervaring kunnen opdoen, u werkte in Libanon immers reeds als kelner in een restaurant (CGVS, p. 7-8). Bijgevolg kan ook aangenomen worden dat u ook over de nodige scholing en professionele ervaring beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. Hiernaast kan er ook naar uw netwerk gekeken worden, zo verblijven zowel uw ouders, broers en zussen momenteel nog steeds in Ein El-Hilweh (CGVS, p. 5-6). Redelijkerwijze kan dan ook worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libanon in uw ouderlijk huis onderdak kan vinden. Daarenboven werkt uw vader momenteel nog steeds als ijzerbewerker in dienst van een patron en gaat uw broer M. (...) daar ook soms werken (CGVS, p. 5-6). Hoewel u

aangeeft dat het voor uw familie moeilijk is om rond te komen, blijkt uit uw verklaringen dat er binnen jullie familie wel enige vorm van solidariteit is om elkaar te ondersteunen. Zo geeft u immers aan dat u een oom in Qatar heeft die jullie familie ondersteunt als zij het financieel moeilijk heeft (CGVS, p. 6). Ook heeft deze oom uw studies aan een privéinstituut en een deel van de kost van uw reisweg, 10.000 dollar, gefinancierd (CGVS, p. 8 en 12). Gelet op het geheel van bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat uw situatie en die van uw familie behoorlijk is en u over een familiaal netwerk beschikt waar u bij een terugkeer naar Libanon redelijkerwijze op kan steunen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger

controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ein El-Hilweh betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaalislamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ein El-Hilweh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat er niet aan getwijfeld wordt dat hij een Palestijnse vluchteling is die door het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) geregistreerd is en dat hij zijn hele leven in Ein El-Hilweh heeft geleefd. Hij citeert vervolgens artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 12 van de Kwalificatierichtlijn.

Vervolgens laat hij met betrekking tot de bewijsstandaard van artikel 1, D van het Verdrag van Genève het volgende gelden:

"Een Palestijnse vluchteling wordt automatisch erkend in toepassing van art. 1D lid 2 "Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden [...]"

In een arrest Kott v. Bevândorlâsi és Àllampolgársâgi Hivatal, C-346/11, van 19 december 2012 heeft het Hof van Justitie deze zinsnede geïnterpreteerd en bepaalde:

"Hoewel de bovenvermelde woorden op zich beschouwd aldus kunnen worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, vereisen de woorden „om welke reden ook" die erop volgen in die tweede volzin echter dat deze aldus wordt uitgelegd dat de reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. (58)

Gelet op een en ander, moet op de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 12, lid 1, sub a, tweede volzin, van richtlijn 2004/83 aldus moet worden uitgelegd dat het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV „om welke reden ook", eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil.

De bevoegde nationale autoriteiten van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielerzoek van die persoon, moeten op basis van een individuele beoordeling van het verzoek nagaan of die persoon gedwongen werd het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor

het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast. (65)"

Verder volgt uit het feit dat een Palestijnse vluchteling zich onvrijwillig niet meer in UNRWA-mandaatgebied bevindt automatisch dat het voor UNRWA onmogelijk is om t.a.v. deze persoon haar opdracht te vervullen. Dit wordt bevestigd in rechtspraak van de "Cour Nationale du droit d'asile" in Frankrijk:

"que de ce qui précède il résulte que M. XXX a été contraint de quitter la zone d'opération de rUNRWA pour des raisons impérieuses indépendantes de sa volonté et a été ainsi privé du bénéfice de l'assistance que fournit cet organisme, lequel n'a pas été établi pour fournir une protection aux réfugiés palestiniens et n'en a d'ailleurs jamais fourni, [O]; que, dès lors, M. XXX est fondé à bénéficier de plein droit de la qualité de réfugié;"

Hierbij dient opgemerkt te worden dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het mandaat van UNRWA is beperkt tot het bieden van ondersteunende sociale diensten.

De bewoordingen "bescherming of bijstand" in art. 1D Vluchtelingenverdrag kunnen teruggeleid worden naar het ontstaan van UNRWA en UNCCP. UNRWA werd in het leven geroepen door Resolutie 302 (IV) "Assistance to Palestine Refugees" van de Algemene Vergadering van de VN op 8 december 1949 om het beschermingsmandaat van United Nations Conciliation Commission for Palestine (UNCCP) aan te vullen met een mandaat voor bijstand aan Vluchtelingen van Palestina. UNCCP op haar beurt had als mandaat: bescherming bieden aan en een duurzame oplossing bewerkstelligen voor Palestijnse vluchtelingen. Midden jaren 50 kwam UNCCP tot de conclusie dat het niet in staat was haar functie te vervullen door een gebrek aan politieke wil om een duurzame oplossing te bekomen in overeenstemming met Resolutie 194 (III). Sindsdien is het een slapende instelling. UNRWA heeft de beschermingsfunctie van UNCCP nooit overgenomen.

"Men zou kunnen stellen dat UNRWA een soort van sociale bescherming biedt door te voorzien in basisnoden. {...} De begunstigden van het agentschap worden niet beschermd door van een breder scala aan mensenrechten en fundamentele vrijheden, zoals die gegarandeerd worden in het Vluchtelingenverdrag."

In de bestreden beslissing citeert het CGVS het arrest van het Hof van Justitie *El Kott v. Bevândorlâsi és Állampolgársági Hivatal*, C-346/11, van 19 december 2012 en baseert zich op dit rechtspraak om artikel 1D toe te voegen.

Het CGVS is van mening dat de verzoeker het mandaatgebied van UNRWA in reden die niet buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil heeft verlaten.

Volgens het CGVS, heeft verzoeker niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Het CGVS achtte ook dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij bij terugkeer naar het kamp waar hij verbleven in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Deze analyse wordt betwist."

Verzoeker meent dat UNRWA geen toereikende bijstand biedt en schetst de "objectieve en huidige bijstand van UNRWA" en zijn eigen ervaring met de bijstand van UNRWA als volgt:

"1. De objectieve context en huidige bijstand van UNRWA

Ten eerste moet er opgemerkt worden dat de door het CGVS neergelegde documenten onleesbaar. Slechter wordt èèn van de rapporten niet volledig neergelegd. Ten tweede is het meestal niet duidelijk waaruit de informatie komt : in totaal worden er meer dan 220 pagina's geproduceerd, maar er wordt nooit verwezen naar een bepaalde pagina!

In de beslissing beweert het CGVS dat:

« Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van de Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan de Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de

buurlanden kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur; materiële bijstand ».

Uit de COI Focus "Palestinian territories - Lebanon, UNRWA financial crisis and impact on its programmes" blijkt echter dat alleen 61,643 Palestijnse vluchtelingen in Libanon "in kind food" en contante bijstand krijgen. Volgens UNRWA zijn er 270,000 Palestijnse vluchtelingen die wonen in Libanon en zijn door UNRWA geregistreerd (stuk 3). Bovendien wordt UNRWA geconfronteerd met een financiële crisis, als het CGVS toegeeft.

Het enige document, dit wordt formeel geïdentificeerd en geciteerd door het CGVS in verband met de UNRWA hulp is de "COI Focus - Palestinian territories - Lebanon, UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018.

Uit die COI Focus kan het alleen worden afgeleid dat UNRWA met een aanzienlijk begrotingstekort wordt geconfronteerd (pagina 6 en 7):

"3.2 Budget shortfall

In January 2018, the Trump Administration announced that it would withhold 65 million US\$ from UNRWA (...)

UNRWA adopted additional emergency measures to preserve temporarily its health, education, social security and camp improvement services in Lebanon.

(...)"

Verder beweert het CGVS dat de UNRWA 446 miljoen dollar deficit naar 21 miljoen dollar gereduceerd werd.

(...)

Die cijfers, die door het CGVS werden geciteerd, verschijnen nooit in de neergelegde rapporten.

Geen officiële informatie wordt daarover gecommuniceerd door UNRWA zelf. Integendeel zijn er geen aanwijzingen dat UNRWA zal haar opdracht verder kunnen vervullen en bijstand kunnen leveren.

Een artikel gevonden op Internet geeft een heel ander beeld van de situatie. Volgens de France 24 is de deficit van de agentschap sinds august 2018 naar de "pledging conference" van UNRWA die op 25 juni 2019 plaatsvond nog van 211 miljoen dollar. Dit cijfer is 10 keer groter als het cijfer dat door het CGVS wordt onderzocht (stuk 5).

De andere documenten in verband met de UNRWA hulp die zich in het administratief dossier bevinden, zijn de 2-jaar oud "COI Focus - UNRWA assistance to Palestinian refugees in Lebanon" van 29 januari 2017, en 4-jaar oud "COI Focus - Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen" van 12 juni 2015 en de 135 eerste pagina van de 241 pagina rapport "Survey of the socio-economic status of Palestinian refugees", dat ook 4 jaar oud is.

Deze documentatie is niet langer actueel en kan dus niet langer asielbeslissingen in 2019 ondersteunen.

Eindelijk, is er geen informatie beschikbaar over de specifieke situatie van het vluchtelingenkamp van Ein El-Hilaweh. De verzoeker en zijn gezin hebben zelf nooit toereikende bijstand gekregen.

2. Ervaring van de verzoeker met UNRWA bijstand

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd het onderwerp van UNRWA bijstand onderzocht.

(...)

Uit de antwoorden van de verzoeker blijkt het duidelijk dat zijn familie geen materiële steun heeft gekregen.

De verzoeker werd ook gevraagd over de medische hulp die zijn familie zou kunnen krijgen (pagina 9):

(...)

De verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat de medische hulp van UNRWA beperkt was tot basis pijnstillers en bezoeken van huisarts.

*Verzoeker heeft ook over de operatie van zijn broer spontaan gepraat (pagina 22-23):
(...)*

*UNRWA bijstand was niet genoeg om de operatie van Hussein toe te laten.
De verzoeker is zelf ziek en heeft medische behandeling nodig (stuk 4). Die behandeling zou niet door UNRWA worden leveren.
In deze omstandigheden geldt de uitsluiting bepaalde door artikel 1D van de vluchtelingenverdrag niet."*

Vervolgens licht verzoeker zijn angst voor gedwongen aansluiting en vergeldingen van twee groeperingen toe:

"Ten eerste is het CGVS van mening dat de relaas van de verzoeker over zijn problemen, met de twee islamitische groeperingen in Ein El-Hilweh, afbreuk aan de geloofwaardigheid doet.

Volgens het CGVS:

"Indien uw belagers daadwerkelijk wilden dat u zich zou aansluiten bij Osbat Al-Ansar; is het weinig aannemelijk dat zij u na uw ontvoering opnieuw vrij zouden laten. Door u opnieuw vrij te laten gaven uw belagers u immers de kans om enerzijds de autoriteiten en veiligheidsdiensten in te lichten over hetgeen er gebeurd was en anderzijds zelf te vluchten nog vooraleer u iets voor hen had moeten doen." (Stuk 1, pagina 2)

*Het is bekend in de vluchtelingenkampen dat de Palestijnse veiligheidsdiensten de mensen niet kunnen beschermen. Ook wanneer de verzoeker naar de Palestijnse veiligheidsdiensten is gegaan om hulp en bescherming te krijgen, kunnen zij niets doen:
(...)*

Bovendien is het niet betwistbaar dat het vluchtelingenkamp te verlaten niet gemakkelijk noch zelf niet mogelijk was. De verzoeker heeft de hulp van familieleden die in buitenland wonen gekregen om Libanon te kunnen verlaten. Het risico op gevolgen voor de ontvoering van een gewone jongen is heel laag voor een machtige groepering als Osbat Al-Ansar in Ein El-Hilweh.

In de beslissing staat ook: "Dat zij [Osbat Al-Ansar] zo veel moeite zouden doen om u te rekruteren zonder dit persoonlijk aan u kenbaar te maken is weinig plausibel."

*Het is weliswaarde tactiek van Osbat Al-Ansar, zoals van andere groeperingen, om angst te zaaien om leden te rekruteren. De verzoeker heeft erover veel gepraat:
(...)*

*De verzoeker kent ook andere mensen die op deze manier werden rekruteert.
(...)*

*Het CGVS vindt ook ongelooflijk de manier waarop Osbat Al-Ansar jongen met het zelfde apolitiek profiel zoals de verzoeker rekruteren. In de beslissing wordt vermeld:
"Het is echter hoogst bevreemdend dat zij u nooit simpelweg gevraagd hadden om u bij hen aan te sluiten of met hen samen te werken, zij konden op voorhand immers niet weten of u hun aanbod zou aanvaarden of afwijzen."*

*Het lot van degenen die zich bij deze groepen aansluiten is niet aantrekkelijk voor jongeren. Als er door de verzoeker wordt beschreven tijdens zijn persoonlijke onderhoud (pagina 13 en 21):
(...)*

Vervolgens geloof het CGVS de verzoeker ook niet omdat zijn familieleden niet onder druk werden gezet : "Het is echter bijzonder eigenaardig dat wanneer zij bij u thuis langskomen zij enkel tegen uw familie zeiden dat u met Abu Al-Sharif moest gaan praten, maar zij uw familie verder op geen enkele manier onder druk gezet zouden hebben om u terug te vinden"

Eerst heeft de verzoeker verteld dat zijn familieleden onder veel druk waren. Die situatie heeft de gezondheidstoegang van zijn moeder geaffecteerd en hij zegt dat iedereen was bang (pagina 13).

(...)

Verzoeker heeft ook tijdens het persoonlijke onderhoud de houding van deze groeperingen verklaard (pagina 13) :

"(...)"

Over de rekrutering en chantage van I. A. (...), een lid van Fatah stelt het CGVS in haar beslissing alleen vast dat als het CGVS geen geloofwaardigheid aan de problemen met Osbat Al-Ansar verleent, kan er evenmin geloof gehecht worden aan die met I. A. (...).

De verzoeker heeft toch gezegd dat de problemen niet onlosmakelijk verbonden (pagina 13 en 14) :

(...)

De verzoeker heeft over een bijzondere zorgwekkende gebeurtenis gepraat tijdens zijn interview (pagina 21):

(...)

Bang voor gedwongen aansluiting, de gevolgen van zijn aansluiting en de gevolgen als hij het voorstel van Osbat Al-Ansar duidelijk verwerpt blijkt het vertrek van Libanon de enige oplossing voor de verzoeker. De veiligheidsdiensten hebben niets gedaan om de verzoeker te beschermen.

In conclusie verliet verzoeker Libanon voor redenen die buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil zijn."

Over de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp in Libanon laat verzoeker het volgende gelden:

"De veiligheidssituatie als een reden buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van de verzoeker om het land van gewoonlijk verblijf te vertrekken wordt niet onderzocht door het CGVS.

Evenwel toonde de verzoeker verschillende foto's van zijn huis, dat tijdens schietpartijen in 2017 in Ein El-Hilweh beschadigd werd.

Het CGVS betwist niet dat deze foto's inderdaad beelden van het huis waarin de familiewoning zich bevindt, zijn maar maakt alleen de volgende opmerking:

"wat betreft [...] de foto's van de schade aan uw woning omwille van veiligheidssituatie in Ein El-Hilweh (GCVS p. 10) dient te worden opgemerkt dat deze documenten geenszins een bewijs vormen voor de door aangehaalde problemen in Libanon. Die door u voorgelegde foto's tonen bovendien niet aan waar, wanneer; in welke omstandigheden of met welke intenties deze werden gemaakt. Foto's hebben überhaupt (sic) maar een geringe bewijswaarde".

Inderdaad kunnen de foto's de omstandigheden waarin de woning werd beschadigd niet bewijzen. Echter vormen ze een bewijs van de materialisatie van het beschadigd huis.

Het is zinloos om te denken dat de verzoeker andere bewijzen had kunnen tonen in een plek waarop het staatapparaat gebrekkig is.

Geen vraag over de veiligheidssituatie werd verder gesteld aan de verzoeker. Toch heeft hij tijdens door het persoonlijk onderhoud informatie over die situatie gegeven.

De wijk waar de verzoeker woonde met zijn familie wordt door de islamitische groeperingen gecontroleerd (pagina 15):

(...)

De verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud de algemene veiligheidssituatie in het kort beschreven evenals de door de groeperingen gezaaide terreur in de wijk (pagina 13):

(...)

In de beslissing van 12 juni 2019 werd de veiligheidssituatie alleen in verband met de onderzoek van de toekenning van de subsidiaire bescherming onderzocht.

De veiligheidssituatie is een reden die in de interpretatie van de Hof van Justitie valt.

Als verzoeker het mandaatgebied van UNRWA voor reden die buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil heeft verlaten, moet hij als vluchteling worden erkennen."

Ten slotte betoogt verzoeker als volgt over de toekenning van de subsidiaire bescherming:

"1. Onmenselijk en vernederende behandeling - 48/4 para 2 a) en b)

In zijn besluit stelt het CGVS het volgende vast:

«Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische bestaan die ertoe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten.

U bracht voor geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een "onmenselijk en vernederende behandeling" loopt" (stuk 1, pagina 4).

- Ernstige problemen van socio-economische of medische aard

De verzoeker heeft chronische hypertensie en moet medicatie nemen (stuk 4). De medische behandeling van de verzoeker valt niet onder de hypothetische bit stand van UNRWA.

De verzoeker en zijn familie hebben nooit ondersteun of bijstand gekregen voor gezondheidstoezicht. De UNRWA medische hulp bestaat in pijnstillers en medische onderzoek van eerste lijn.

- Ernstige problemen van veiligheidsproblemen

In de beslissing heeft het CGVS eerst vastgesteld dat er in de hoofde van de verzeker geen ernstige veiligheidsproblemen om hem de subsidiaire bescherming niet toe te kennen op basis van artikel 48/4 a) en b) van de vreemdelingenwet. "[...] gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornemende artikelen".

Het CGVS bepaalde:

"gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, para 2, sub a) en b) van de vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornemende artikelen".

De verzoeker heeft toch tijdens het persoonlijk onderhoud elementen geleverd in verband met de veiligheidssituatie in zijn wijk in het kamp van Ein El-Hilaweh. Die elementen werden hierboven ontwikkeld (onder 1.5).

Uw Raad, in algemene vergadering, bepaalde op 20 november 2017 in de zaak RvV/AV 195.228 :

« (...) »

Het CGVS heeft zich later gebaseerd op de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update - dd 7 augustus 2018 om de toepassing van de artikel 48/4 c) van de vreemdelingenwet te onderzoeken.

Geen analyse van dit rapport wordt gedaan voor de toepassing van artikel 48/4 b).

2. Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict - 48/4 para 2 c

Voor het CGVS blijkt er dat "uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd 7 augustus 2018 [...] veiligheidssituatie in het kamp anno 2019 relatiefkalm [is]".

Ten eerste is de COI Focus van 2018 niet actueel en kan dus niet over de situatie van het jaar erna vooroordelen.

Uw Raad heeft in de zaak 217.962 betrokkene een Palestijnse vluchteling in Libanon van 7 maart 2019 bepaald:

« (...) ».

In casu werd het rapport bijna een jaar geleden geschreven. De informatie gevoegd aan het administratief dossier is niet langer actueel en relevant.

Volgens verzoeker werd zijn wijk door islamitische groeperingen gecontroleerd. Handgranaat ontploffen iedere dag."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden het online artikel "*Protection in Lebanon*" van UNRWA van februari 2019 (stuk 3), twee medische attesten (stuk 4), en het artikel "*Des dons en hausse pour les réfugiés palestiniens mais dans des montants insuffisants*" van France 24 van 26 juni 2019 (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 oktober 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019 en de COI Focus "*Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 5 juli 2019 voegt en refereert aan de COI Focus "*Libanon – De veiligheidssituatie*" van mei 2019.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met fotokopieën van een brief van la Ligue Ansar Al-Islam van 15 juli 2019 en van een brief van de burgemeester van Rijal Al Arbaine à Saida van 9 juli 2019, beide voorzien van een vertaling naar het Frans, neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 13 van het EVRM en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. Ten overvloede wordt nog vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling. Wat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn betreft, wijst de Raad er – eveneens ten overvloede – op dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat (iii) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en dat (iv) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, dat (ii) verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, en dat (iii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 18, map met ‘documenten’, identiteitskaart en fotokopieën paspoort en UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012,

C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 19, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die het wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘*emergency cash*’ voor voedsel en huur, en materiële bijstand.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, is de informatie in het administratief dossier zeer goed leesbaar. De loutere omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar de desbetreffende bladzijde waaruit de informatie wordt gehaald, betekent niet dat de motieven onjuist zouden zijn. In tegendeel, de motieven van de bestreden beslissing vinden steun in de in de beslissing aangehaalde bronnen, die zich in het administratief dossier bevinden (adm. doss., stuk 19, map met ‘landeninformatie’). Voorts kan in de door verzoeker geachte bepalingen niet worden gelezen dat bij het motiveren van een bestuurlijke beslissing moet worden verwezen naar de specifieke bladzijde(n) uit de bron waaruit de motieven worden geput. Tevens is de Raad een dergelijke bepaling niet gekend. Verzoeker geeft overigens zelf evenmin de toepasselijke bladzijden weer wanneer hij in het verzoekschrift verwijst naar informatie in het administratief dossier.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, blijkt dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd

opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

Daargelaten de hoogte van het financiële deficit van UNRWA – volgens verzoekers informatie zou het gaan om 211 miljoen dollar –, blijkt uit de beschikbare informatie echter niet dat de financiële strubbelingen bij UNRWA tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ein El-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat zijn familie geen materiële steun heeft verkregen, dat de medische hulp van UNRWA beperkt was tot basis pijnstillers en bezoeken van de huisarts, dat de bijstand niet genoeg was om de operatie van zijn broer toe te laten en dat hij zelf een medische behandeling nodig heeft die UNRWA niet zal leveren, beperkt hij zich tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien doen deze beweringen geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker toont niet aan dat dit in het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh, waar zijn familie zou verblijven, anders zou zijn.

2.3.4.2.2. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar “*Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens

UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.4.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon, blijkt uit de COI Focus Libanon “Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon” van 5 juli 2019, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 17 oktober 2019 werd gevoegd, dat de Libanese autoriteiten reisdocumenten uitreiken aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

2.3.4.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

Wat dit betreft, betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat de COI Focus van 7 augustus 2018, waarop de commissaris-generaal zijn analyse van de veiligheidssituatie in Libanon en in het vluchtelingenkamp baseert, niet langer actueel en relevant is.

De Raad wijst er evenwel op dat dat verwerende partij op 17 oktober 2019 een aanvullende nota heeft bijgebracht, waarin zij aan de hand van de meer recente COI Focus “Libanon – De veiligheidssituatie” van mei 2019 over de actuele veiligheidssituatie in Libanon en in het kamp Ein El-Hilweh, waar verzoeker van zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Libanon heeft verbleven, het volgende uiteen zet:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het

geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm."

Aldus werd aan verzoekers kritiek geremedieerd. Verzoeker brengt voorts geen informatie bij waaruit kan blijken dat de voorgaande veiligheidsanalyse onjuist, dan wel niet meer actueel is. Waar hij stelt dat zijn wijk door islamitische groeperingen wordt gecontroleerd en dat er iedere dag handgranaten ontploffen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

De Raad concludeert uit het voorgaande dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan worden besloten dat elke burger in Libanon zich in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden. Van een systematische vervolging van de inwoners van Libanon of van het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh is actueel geen sprake.

2.3.4.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk de wil van verzoeker die verzoeker ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoeker verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van zijn verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) verzoekers vluchtmotieven, (ii) verzoekers socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.4.2.2.3.1. Verzoekers vluchtmotieven

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Libanon ontvlucht is uit vrees om te worden gerekruteerd door de islamitische groepering 'Osbat Al-Ansar', dan wel door Fatah.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met voornoemde groeperingen omdat (i) het hoogst bevreemdend is dat Osbat Al-Ansar, indien zij verzoeker daadwerkelijk wilden rekruteren, verzoeker na zijn ontvoering opnieuw vrijlieten, omdat (ii) verzoekers geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door zijn hoogst onwaarschijnlijke verklaring dat een groepering als Osbat Al-Ansar zich telkens eenvoudigweg door zijn familie zou hebben laten afschepen nadat zij zeiden dat hij niet thuis was, omdat (iii) verzoeker zelf aangaf dat er geen specifieke reden is waarom Osbat Al-Ansar hem wou rekruteren en dat zij iedere jonge man die niet verbonden is aan een of andere partij willen rekruteren om zo meer leden te kunnen krijgen, terwijl ze verzoekers broer gewoon met rust lieten, omdat (iv) de ernst van de door verzoeker voorgehouden vrees in grote mate wordt gerelativeerd doordat zijn belagers na zijn vertrek uit Libanon nog slechts één keer bij zijn ouders zijn langsgekomen om verzoeker te zoeken en verder geen pogingen meer hebben ondernomen om hem terug te vinden of om bedreigingen aan zijn adres te uiten, en omdat (v) evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de persoon die hem voor Fatah wilde rekruteren, aangezien deze problemen het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de door hem aangehaalde problemen met Osbat Al-Ansar.

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst meent ook de Raad dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker, indien Osbat Al-Ansar hem daadwerkelijk wilde rekruteren, na zijn ontvoering door deze islamitische groepering werd vrijgelaten. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente motieven:

"Aangezien u overtuigd bent dat uw belagers u wilden rekruteren bij Osbat Al-Ansar, is het echter hoogst bevreemdend dat zij u na uw ontvoering opnieuw vrijlieten (CGVS, p. 13-15 en 20). Indien uw belagers daadwerkelijk wilden dat u zich zou aansluiten bij Osbat Al-Ansar, is het weinig aannemelijk dat zij u na uw ontvoering opnieuw vrij zouden laten. Door u opnieuw vrij te laten gaven uw belagers u immers de kans om enerzijds de autoriteiten en veiligheidsdiensten in te lichten over hetgeen er gebeurd was en anderzijds zelf te vluchten nog vooraleer u iets voor hen had moeten doen. Het zou dan ook logischer geweest zijn moesten uw belagers u meteen gedwongen hebben om met hen samen te

werken en activiteiten voor hen uit te voeren, zonder u eerst te ontvoeren, vervolgens vrij te laten en u de kans te geven op de vlucht te slaan.”

Verzoeker laat gelden dat het in de vluchtelingenkampen bekend is dat de Palestijnse veiligheidsdiensten de mensen niet kunnen beschermen, doch hiermee beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Met het schrijven van de burgemeester van Rijal Al Arbaine à Saida van 9 juli 2019 dat verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, toont verzoeker dit niet aan. Hieruit kan enkel blijken dat er in het vluchtelingenkamp waar verzoeker zijn hele leven tot zijn vertrek uit Libanon verbleven heeft geen veiligheidscentrum is dat gerelateerd is aan UNRWA. Hieruit blijkt niet dat er aldaar geen veiligheidsdiensten zijn of dat deze de mensen niet kunnen beschermen. Hetzelfde kan worden gesteld waar hij aanvoert dat het verlaten van het vluchtelingenkamp niet gemakkelijk of zelfs niet mogelijk was. Deze bewering wordt overigens tevens tegengesproken door verzoekers vertrek op legale wijze uit Libanon. Met een dergelijk summier betoog weerlegt verzoeker dan ook niet de vaststelling dat het logischer geweest zou zijn indien zijn belagers hem meteen gedwongen hadden om met hen samen te werken, zonder hem eerst te ontvoeren, vervolgens vrij te laten en hem de kans te geven op de vlucht te slaan.

Bovendien roept de door verzoeker voorgehouden handelswijze van Osbat Al-Ansar ook bij de Raad vragen op. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Hoewel u ervan overtuigd bent dat zij u wouden rekruteren omdat dit een bekende rekruteringsstactiek van M. A. (...) en Osbat Al-Ansar was, zouden zij dit nooit met zoveel woorden tegen u gezegd hebben (CGVS, p. 13-15 en 20). Het is echter hoogst bevreemdend dat zij u nooit simpelweg gevraagd hadden om u bij hen aan te sluiten of met hen samen te werken, zij konden op voorhand immers niet weten of u hun aanbod zou aanvaarden of afwijzen. Het had immers net zo goed gekund dat u in een dergelijk geval gewoon op hun aanbod zou zijn ingegaan. Dat zij zoveel moeite zouden doen om u te rekruteren zonder dit persoonlijk aan u kenbaar te maken is weinig plausibel.”

Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat het de tactiek was van Osbat Al-Ansar om angst te zaaien om leden te rekruteren, weerlegt verzoeker de voorgaande vaststellingen niet. Het hanteren van een dergelijke tactiek zou eventueel aannemelijk zijn nadat de betrokkene de samenwerking had geweigerd, doch niet indien vooraf niet geweten is of de betrokkene bereid is tot samenwerking. De loutere bewering dat verzoeker ook andere mensen kent die op deze wijze werden gerekruteerd, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Verzoeker spreekt zichzelf voorts tegen waar hij in het verzoekschrift stelt dat het lot van jongeren die zich bij een dergelijke groepering aansluiten niet aantrekkelijk is, terwijl hij tevens verklaarde dat hij dan bescherming zou genieten. Gelet hierop slaagt verzoeker er niet in te weerleggen dat het niet aannemelijk is dat Osbat Al-Ansar zoveel moeite zou doen om hem te rekruteren zonder persoonlijk aan hem kenbaar te maken dat zij hem wil rekruteren.

Verder kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij het in de bestreden beslissing hoogst onwaarschijnlijk acht dat een groepering als Osbat Al-Ansar zich telkens eenvoudigweg door verzoekers familie zou hebben laten afschepen nadat zij zeiden dat verzoeker niet thuis was. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Hiernaast beweert u ook dat Osbat Al-Ansar meerdere keren naar uw woning zou zijn gekomen, op zoek naar u, en zij telkens tegen uw familie zeiden dat u met A. A. (...) moest gaan praten, aangezien u tijdens hun bezoek nooit thuis was (CGVS, p. 13 en 19). Het is echter bijzonder eigenaardig dat wanneer zij bij u thuis langskomen zij enkel tegen uw familie zeiden dat u met A. A. (...) moest gaan praten, maar zij uw familie verder op geen enkele manier onder druk gezet zouden hebben om u terug te vinden. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat, als een groepering als Osbat Al-Ansar u daadwerkelijk zocht, zij uw familie in een dergelijk geval meer onder druk zou zetten om u terug te vinden of om er daadwerkelijk voor te zorgen dat u zich bij hen zou gaan aanmelden. Dat een groepering als Osbat Al-Ansar zich telkens eenvoudigweg door uw familie zou hebben laten afschepen nadat zij zeiden dat u niet thuis was, is hoogst onwaarschijnlijk en ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Door in het verzoekschrift te stellen dat hij verteld heeft *“dat zijn familieleden onder veel druk waren”*, beperkt hij zich immers tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Verzoeker verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen,

waaruit wel degelijk blijkt dat de leden van Osbat Al-Ansar meerdere keren bij hem thuis langskwamen zonder zijn familieleden onder druk te zetten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Dat deze huisbezoeken stress en onrust zouden hebben bezorgd bij (onder meer) verzoekers moeder betekent niet dat (leden van) Osbat Al-Ansar verzoekers familie onder druk gezet zou(den) hebben. In tegendeel, uit verzoekers verklaringen blijkt enkel dat leden van deze groepering verschillende keren bij verzoeker thuis langskwamen, dat ze naar verzoeker vroegen en tegen de aanwezige familieleden van verzoeker zeiden dat verzoeker met A. A. moest gaan praten. Verzoeker werd nochtans uitdrukkelijk gevraagd of zij enkel naar hem vroegen of ook nog andere zaken deden (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13 en 19).

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Eveneens geeft u aan dat er geen specifieke reden is waarom Osbat Al-Ansar u wou rekruteren, maar dat zij iedere jonge man die niet verbonden is aan een of andere partij willen rekruteren om zo meer leden te kunnen krijgen (CGVS, p. 20). In dat opzicht is het echter volstrekt onverklaarbaar dat zij uw broer M. (...) gewoon met rust lieten. Hiernaar gevraagd beweert u dat ze enkel op u focussen, ze meer van u kunnen profiteren als u zich bij hen zou aansluiten, uw broer pas 18 jaar geworden is en zij hem misschien in de toekomst zullen proberen rekruteren (CGVS, p. 20). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Aangezien u zelf beweerde dat zij iedere jongeman die niet verbonden is aan één of andere partij wilden rekruteren om meer leden te kunnen krijgen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij evenzeer uw broer zouden proberen te rekruteren of dit toch minstens geprobeerd zouden hebben vanaf het moment dat zij u niet meer bij u thuis terug konden vinden. Eens te meer daar uw broer ook op hetzelfde adres als u verbleef en daar momenteel nog steeds verblijft (CGVS, p. 5). Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste asielrelaas doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts zou Osbat Al-Ansar na uw vertrek uit Libanon nog één keer bij uw ouders langsgesproken zijn om naar u te zoeken, maar hoorden u en uw familie na uw vertrek uit Libanon verder niets meer van de groepering die u bedreigde (CGVS, p. 19 en 21-22). Dat uw belagers ondanks uw beweerde vrees geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Eens te meer omdat uw ouders tot op heden gewoon op hetzelfde adres, het adres waar u zelf ook altijd woonde, zijn blijven wonen (CGVS, p. 4 en 6).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande hecht ook de Raad geen geloof aan de door verzoeker aangehaalde problemen met Osbat Al-Ansar. In tegenstelling tot wat verzoeker thans in het verzoekschrift voorhoudt, blijkt uit zijn verklaringen dat zijn problemen met een lid van Fatah wel degelijk verband houden met zijn problemen met Osbat Al-Ansar. Verzoeker verklaarde op het CGVS immers tot drie keer toe dat zijn problemen met het lid van Fatah begonnen waren toen dit lid te weten kwam dat hij problemen had met Osbat Al-Ansar en kaderde dit in een soort chantage waarbij hij, indien hij zich zou aansluiten bij de groepering van de oom van het lid van Fatah, bescherming zou krijgen zodat hij de problemen met Osbat Al-Ansar niet zou meemaken (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, 20 en 21). Verzoeker verklaarde voorts letterlijk: *“Omdat ik het eerste probleem meegemaakt had, heeft hij mij proberen rekruteren en is het tweede probleem begonnen”* (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Zijn verklaringen op dit vlak zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Nu geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met Osbat Al-Ansar en verzoekers voorgehouden problemen met het lid van Fatah hiervan het gevolg waren, kan de Raad evenmin geloof hechten aan deze problemen met het lid van Fatah.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 18, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten:

“Wat betreft het attest van de Palestijnse veiligheidsdiensten dient te worden opgemerkt dat het hier enkel een kopie, én geen origineel stuk, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kunnen worden nagegaan. Een dergelijk document kan door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en draagt aldus een zeer geringe bewijswaarde. Hierbij dient bovendien ook opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de

hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat dit document op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Wat betreft het medisch attest van uw moeder en de foto's van de schade aan uw woning omwille van de veiligheidssituatie in Ein El-Hilweh (CGVS, p. 10), dient te worden opgemerkt dat deze documenten geenszins een bewijs vormen voor de door u aangehaalde problemen in Libanon. De door u voorgelegde foto's tonen bovendien niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze werde gemaakt. Foto's hebben überhaupt maar een geringe bewijswaarde."

Waar verzoeker in het verzoekschrift laat gelden dat de foto's het bewijs vormen "van de materialisatie van het beschadigd huis" en aldus de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp aantonen, weerlegt hij niet dat eruit niet blijkt waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties ze werden gemaakt. Dit motief blijft dan ook overeind. De overige motieven aangaande de in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het attest van Ansar Al-Islam van 15 juli 2019 dat verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt en waarmee verzoeker tracht aan te tonen dat hij nog steeds gezocht wordt, vermeldt niet verzoekers naam, doch wel de naam die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) opgaf als zijnde deze van zijn vader (adm. doss., stuk 21, verklaring DVZ, nr. 13 A). Bovendien bevat dit document niet de naam van de persoon door wie het werd opgesteld en vertoont het een gesolliciteerd karakter. Ten slotte betreft het slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën een relatieve bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Om al deze redenen kan dit attest geen ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van problemen met de islamitische groepering Osbat Al-Ansar en met een lid van Fatah in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.2.2.3.2. Verzoekers socio-economische situatie in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie

beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Vooreerst dient er naar uw persoonlijke situatie gekeken te worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u een degelijke opleiding hebt genoten, zo heeft u immers uw hoge middelbare studies afgerond in handel en boekhouding aan een privéinstituut. Daarnaast heeft u ook al enige professionele ervaring kunnen opdoen, u werkte in Libanon immers reeds als kelner in een restaurant (CGVS, p. 7-8). Bijgevolg kan ook aangenomen worden dat u ook over de nodige scholing en professionele ervaring beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. Hiernaast kan er ook naar uw netwerk gekeken worden, zo verblijven zowel uw ouders, broers en zussen momenteel nog steeds in Ein El-Hilweh (CGVS, p. 5-6). Redelijkerwijze kan dan ook worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libanon in uw ouderlijk huis onderdak kan vinden. Daarenboven werkt uw vader momenteel nog steeds als ijzerbewerker in dienst van een patron en gaat uw broer M. (...) daar ook soms werken (CGVS, p. 5-6). Hoewel u aangeeft dat het voor uw familie moeilijk is om rond te komen, blijkt uit uw verklaringen dat er binnen jullie familie wel enige vorm van solidariteit is om elkaar te ondersteunen. Zo geeft u immers aan dat u een oom in Qatar heeft die jullie familie ondersteunt als zij het financieel moeilijk heeft (CGVS, p. 6). Ook heeft deze oom uw studies aan een privéinstituut en een deel van de kost van uw reisweg, 10.000 dollar, gefinancierd (CGVS, p. 8 en 12). Gelet op het geheel van bevindingen dient er geconcludeerd te

worden dat uw situatie en die van uw familie behoorlijk is en u over een familiaal netwerk beschikt waar u bij een terugkeer naar Libanon redelijkerwijze op kan steunen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij chronische hypertensie heeft en hiervoor medicatie moet nemen. Hij voegt bij het verzoekschrift een fotokopie van een medisch attest en vertaling ervan (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) en betoogt dat zijn medische behandeling niet valt onder de "hypothetische bijstand" van UNRWA. De naam die op dit (ongedateerde) attest voorkomt is evenwel niet verzoekers naam, doch wel de naam van verzoekers vader (adm. doss., stuk 21, verklaring DVZ, nr. 13 A). Hiermee toont verzoeker dan ook niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

2.3.4.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiar*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijns vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN